

Arrest

nr. 339 455 van 14 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 maart 2022 België binnen en verzoekt op 9 maart 2022 om internationale bescherming.

1.1.1. Op 20 mei 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Bij arrest met nr. 282 709 van 5 januari 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.1.2. Nadat de overdrachtstermijn verstreken is, wordt op 9 november 2022 besloten dat het verzoek zal worden behandeld door de Belgische overheid. Op 23 maart 2023 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek. Bij arrest met nr. 304 929 van 16 april 2024 weigert de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 23 juni 2023 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 17 mei 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

1.3. Op 4 juni 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

“(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/03/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 16/04/2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft 1 minderjarig kind in België. Het is in het belang van het kind om bij de ouders te blijven. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaart in België te verblijven samen met zijn echtgenote (wettelijk gehuwd) en hun minderjarig kind. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaart verder nog een broer te hebben die in Duitsland verblijft, maar hij behoort niet tot de gezinskern van betrokkene.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart zelf geen medische problemen te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.

Betrokkene legde bij het CGVS een medisch attest (attest van zijn vrouw, gedateerd op 29/07/2016) neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien

stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Betrokkene diende op 23/06/2023 een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 17/05/2024 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De verzoekende partij behoort tot een gezin met een minderjarig kind. Zij beschikken allen over de nationaliteit van Georgië, maar zij verlieten dit land reeds op 18 februari 2018 (meer dan zes jaar geleden).

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen te verhuizen, na hun verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht worden de nationaliteit te bezitten (Georgië).

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten, met name Georgië.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(…)”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met een minderjarig kind.

De minderjarige G. (...) werd geboren op 10 mei 2019 te Bayeux (Frankrijk). Hij verbleef nooit eerder in Georgië. Hij werd geboren in Frankrijk en groeide verder op in België.

Zijn ouders vertrokken op 16 februari 2018 samen vanuit Georgië naar Frankrijk toe en dienden er in 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. Dat verzoek werd in 2020 verworpen maar de toenmalige coronamaatregelen zorgden ervoor dat zij niet onmiddellijk werden uitgewezen, waardoor het gezin tot hun aankomst in België op 8 maart 2022 in Frankrijk verbleven.

Het gezin had de gelegenheid om op 9 maart 2022 effectief een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, nadat het gezin zich eerder reeds had aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Nadat het gezin zich had aangemeld tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verzocht het gezin onmiddellijk tot het verkrijgen van materiële hulp door Fedasil. Verzoekers zijn hiertoe niet zelf in staat. Verzoekers werden hierom opgevangen door Fedasil in het opvangcentrum te Lommel (te 3920 Lommel, Luikersesteenweg 313). Verzoekers, waaronder ook de minderjarige G. (...), verblijven hier sindsdien.

De minderjarige G. (...) verbleef derhalve in Frankrijk en groeide nadien, binnen een vaste omgeving in Lommel, verder op. Sedert 1 september 2022 is hij ingeschreven in de Stedelijke Basisschool (...) (gelegen te 3920 Lommel, (...)). Hij loopt momenteel school in de tweede kleuterklas (stuk 3 en 4). Hij verbleef nooit eerder in Georgië.

De bestreden beslissing heeft dan ook als gevolg dat de minderjarige zijn vertrouwde omgeving moet achterlaten, zijn vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet indien zijn vader zou worden genoodzaakt om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft geen inkomen. Hij heeft geen recht op het verrichten van arbeid. Hij is hierdoor afhankelijk van anderen om te voorzien in onderdak en hun basisbehoeften (eten, drinken, hygiëne, kledij, enz) voor een menswaardig bestaan. Verzoeker verblijft hierdoor, tot op heden, in een collectief opvangcentrum van Fedasil (het opvangcentrum te Lommel)

Verzoeker is derhalve afhankelijk om te voorzien in zijn basisbehoeften en tot het kunnen onderhouden van een menswaardig bestaan.

Verzoeker heeft in Georgië geen huisvesting, een netwerk of een inkomen. Hij verliet zijn land van herkomst op 16 februari 2018. Sindsdien keerde hij niet meer terug.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Verzoeker stelt vast dat, ondanks zijn persoonlijke situatie, hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing.

Nergens blijkt dat met dit belangrijk gedeelte van de persoonlijke (en gekende) situatie van verzoeker werd rekening gehouden door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

De formele motiveringsplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat minstens niet blijkt dat een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker heeft plaatsgevonden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De persoonlijke situatie van verzoeker wijst er evenwel op dat er een reëel risico is dat verzoeker in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker wijst hiertoe op de elementen die blijken uit zijn administratief dossier.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met een minderjarig kind.

De minderjarige G. (...) werd geboren op 10 mei 2019 te Bayeux (Frankrijk). Hij verbleef nooit eerder in Georgië. Hij werd geboren in Frankrijk en groeide verder op in België.

Zijn ouders vertrokken op 16 februari 2018 samen vanuit Georgië naar Frankrijk toe en dienden er in 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. Dat verzoek werd in 2020 verworpen maar de toenmalige coronamaatregelen zorgden ervoor dat zij niet onmiddellijk werden uitgewezen, waardoor het gezin tot hun aankomst in België op 8 maart 2022 in Frankrijk verbleven.

Het gezin had de gelegenheid om op 9 maart 2022 effectief een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, nadat het gezin zich eerder reeds had aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Nadat het gezin zich had aangemeld tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verzocht het gezin onmiddellijk tot het verkrijgen van materiële hulp door Fedasil. Verzoekers zijn hiertoe niet zelf in staat. Verzoekers werden hierom opgevangen door Fedasil in het opvangcentrum te Lommel (te 3920 Lommel, Luikersesteenweg 313). Verzoekers, waaronder ook de minderjarige G. (...), verblijven hier sindsdien.

De minderjarige G. (...) verbleef derhalve in Frankrijk en groeide nadien, binnen een vaste omgeving in Lommel, verder op. Sedert 1 september 2022 is hij ingeschreven in de Stedelijke Basisschool (...) (gelegen te 3920 Lommel, (...)). Hij loopt momenteel school in de tweede kleuterklas (stuk 3 en 4). Hij verbleef nooit eerder in Georgië.

De bestreden beslissing heeft dan ook als gevolg dat de minderjarige zijn vertrouwde omgeving moet achterlaten, zijn vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet indien zijn vader zou worden genoodzaakt om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft geen inkomen. Hij heeft geen recht op het verrichten van arbeid. Hij is hierdoor afhankelijk van anderen om te voorzien in onderdak en hun basisbehoeften (eten, drinken, hygiëne, kledij, enz) voor een menswaardig bestaan. Verzoeker verblijft hierdoor, tot op heden, in een collectief opvangcentrum van Fedasil (het opvangcentrum te Lommel)

Verzoeker is derhalve afhankelijk om te voorzien in zijn basisbehoeften en tot het kunnen onderhouden van een menswaardig bestaan.

Verzoeker heeft in Georgië geen huisvesting, een netwerk of een inkomen. Hij verliet zijn land van herkomst op 16 februari 2018. Sindsdien keerde hij niet meer terug.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr.

1948/04, Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

Als bijlage bij het verzoekschrift worden een schoolattest (stuk 3) en schooldocumenten en een foto (stuk 4) gevoegd.

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten omdat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 maart 2023 een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en door de Raad op 16 april 2024 het beroep tegen deze beslissing werd verworpen en hij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*”. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt er genoegzaam gemotiveerd over het hoger belang van het minderjarige kind van verzoeker in België en het recht van dit kind op onderwijs, over het gezins- en familieleven van verzoeker en over verzoekers gezondheidstoestand. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de motieven van de bestreden beslissing geen blijk geven dat verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie en de scholing van zijn minderjarige zoon.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Waar hij nog voorhoudt dat hij geen inkomen heeft en geen recht heeft op het verrichten van arbeid en in Georgië “*geen huisvesting, een netwerk of een inkomen*” heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker deze elementen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment had ingeroepen als reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Georgië en dat verzoeker zich wat dit betreft bovendien beperkt tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien klemmen met zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming dat zijn ouders en zijn zus in Georgië verblijven en dat hij gewerkt heeft in constructie en ook zijn eigen garage had, zodat niet wordt ingezien – en verzoeker licht niet toe – welk belang hij erbij zou hebben dat hierover in het thans bestreden bevel bijkomend motieven zouden moeten worden opgenomen. Waar verzoeker nog stelt geen inkomen en geen recht op het verrichten van arbeid te hebben, merkt de Raad nog op dat dit betoog betrekking heeft op de situatie in België, dat verzoeker zonder wettelijke verblijfsstatus inderdaad geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt in België, maar dat deze situatie geen verband houdt met het land van herkomst, waarvan hij de nationaliteit heeft en waarnaar hij ingevolge de bestreden beslissing dient terug te keren, zodat niet wordt ingezien – en verzoeker licht niet toe – waarom hierover in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing, die verzoeker verplicht om het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tot gevolg heeft dat verzoeker zich naar Georgië dient te begeven, wijst de Raad erop dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (*cf.* RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door in zijn verzoekschrift louter te stellen hij "*in Georgië geen huisvesting, een netwerk of een inkomen*" heeft en dat hij hierdoor dreigt "*buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid*", zonder deze beweringen *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker heeft van een dergelijk risico overigens ook geen gewag gemaakt in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat hij had ingediend.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker met zijn echtgenote en hun minderjarig kind een gezin vormt. Dit neemt niet weg dat verzoeker en zijn echtgenote en zoon nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden gemachtigd of toegelaten. De bestreden beslissing, die dus geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf, kan daarom niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden geduid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden

afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*). De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het gezinsleven van verzoeker in het gedrang komt nu verzoeker, zijn echtgenote en hun kind allen het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders die voor hen zorgen. Dit impliceert dat wanneer deze ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, deze ouders zich hierbij dienen te laten vergezellen door de jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verwerende partij met deze evidentie rekening heeft gehouden door op het aan de echtgenote van verzoeker ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de naam van het minderjarige kind te vermelden en in de bestreden beslissing uitdrukkelijk te motiveren dat de gezinskern behouden blijft bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. De bestreden beslissing maakt het verzoeker en zijn echtgenote en hun kind bijgevolg niet onmogelijk om verder samen te leven.

Ook het loutere feit dat de zoon van verzoeker momenteel school loopt in de tweede kleuterklas en in België contacten zou hebben laat als zodanig niet toe te besluiten dat enig aspect van het privéleven van verzoeker dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt ernstig wordt geraakt. Zo al zou moeten worden verondersteld dat zijn zoon bepaalde banden met personen in België heeft ontwikkeld die van die aard en intensiteit zijn dat eventueel zou kunnen worden aangenomen dat deze deel uitmaken van een beschermd aspect van zijn privéleven, wat *in casu* niet *in concreto* wordt aangetoond, dan blijkt in ieder geval niet dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat deze banden niet kunnen worden verdergezet vanuit het buitenland door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door wederzijdse bezoeken. Voorts wordt er in de bestreden beslissing nog terecht op gewezen dat *“de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering”*. Door er louter op te wijzen dat zijn kind naar school gaat, zonder *in concreto* aan te tonen dat zijn kind in Georgië niet naar school kan gaan, doet verzoeker aan deze vaststelling geen afbreuk en maakt hij niet aannemelijk dat zijn kind in Georgië geen onderwijs kan genieten.

Verzoeker verbleef tijdelijk in België (en Frankrijk) tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, doch is net als zijn zoon van Georgische nationaliteit. Hij laat gelden dat zijn zoon kwetsbaar is en meent dat de bestreden beslissing als gevolg heeft *“dat de minderjarige zijn vertrouwde omgeving moet achterlaten, zijn vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet”*. Hij toont evenwel niet aan dat zijn zoon schade zou lijden doordat hij zich samen met hem naar hun land van nationaliteit dient te begeven. Voorts blijkt nergens uit dat de zoon van verzoeker in België een welbepaald opvoedingstraject volgt en maakt verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk dat het opvoedingstraject dat vereist zou zijn niet kan worden verdergezet in Georgië.

Voorts betwist verzoeker niet dat zijn broer in Duitsland niet tot zijn gezinskern behoort. In dit verband wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Te dezen toont verzoeker niet aan – en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet – dat hij afhankelijk zou zijn van zijn in Duitsland verblijvende broer.

De beschouwingen van verzoeker geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij enig relevant gegeven niet bij haar besluitvorming heeft betrokken of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er (onder meer) wordt overwogen dat het in het belang van het kind is *“om bij de ouders te blijven”*, dat verzoeker, zijn echtgenote en hun minderjarige kind *“allen het voorwerp uit(maken)”* van een bevel om het

grondgebied te verlaten, zodat “*de gezinskern behouden (blijft)*”, dat de broer van verzoeker die in Duitsland verblijft niet tot de gezinskern van verzoeker behoort en dat verzoeker “*verklaart zelf geen medische problemen te hebben*” en zijn administratief dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat.

Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent hij de realiteit. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie door verwerende partij van zijn “*persoonlijke situatie*” impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder punt 3.3.2.2., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker zijn argumentatie enkel ontwikkelt in het licht van zijn gezins- en privéleven. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht het privéleven dat verzoeker in België zou hebben opgebouwd verband houdt met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN